

Fru Engelhardts begunstigende Mellemkomst, ødelagde totalt hans Stemning. Det første Kvarterstid deltog han slet ikke i Dansen men opholdt sig inde i de tilstødende Stuer, hvor nogle ældre Herrer sad og spillede Kort. Først henimod Slutningen af første „Vals“ gik han ind og inklinerede for Fruen med et stift Buk uden at se til hendes Kavalier. Hun syntes ikke straks at ville genkende ham. Endelig rejste hun sig op, samlede Slæbet og lagde med et halvt moderligt Smil sit svære Legeme i hans Arm.

„Hvad De dog er for en utaknemlig En,“ sagde hun paa sit københavnsk, da de havde danset et Par Gange rundt, uden at Per havde målet et Ord. „De siger mig ikke engang Tak, fordi jeg skaffede Dem Indbydelsen. Det var dog ellers slet ikke saa let, vil jeg fortælle Dem.“

„Jeg er Dem særdeles forbunden, Frue!“

„Hvor formelt! Er der gaaet Dem noget imod?“

„Ja — lidt.“

„Og hvad er det, ... dersom det kan betros en Dame?“

„Hvorfor er den Neergaard her? Jeg kan ikke lide ham. De vilde gøre mig en Tjeneste ved ikke at danse med ham.“

„Det maa jeg sige ... De er virkelig fordringsfuld.“

Hun lo, men gjorde sig i det samme tungere i hans Arm.

Ogsaa Per kom til at le. Dette lønlige Fortrolighedstegn, Duften fra hendes Haar og den halvblottede Barm, der hvilede mod hans Bryst, gjorde ham øjeblikkelig hed. De dansede fire Gange rundt, og da han førte hende tilbage til hendes Plads, var Neergaard forsvunden. Han saa ham lidt efter